

МАТИ СРБИЈА.

Ой, што стаде надъ Србиомъ сунце?
 Што ли тамне текъ простире зраке?
 Што л' птичице данасъ умукнуше,
 Те не славе саздателя света?
 Каква л' оно невиђена вила
 У мркоме старинскомъ одељу
 Усамљена на Авали тужи?

Нив оно побратиме драгій,
 Нив оно невиђена вила,
 Што с' указа на Авали гордой
 У мркоме старинскомъ одељу,
 Већъ е оно мати наша тужна
 Одъ старина Србия позната,
 Коя цвили у невољи горкой,
 И у туги грозне сузе лие;
 Туга јој е до сунца допрла,
 Одъ те туге сунце с' оставило,
 И одтуда тамне шилъ зраке;
 Одъ те туге птице умукнуше,
 Одъ певаня данасъ престадоше.
 „Авай судбо, туго моя горка!
 Што раздирешъ срдце мое тужно,
 Што ли опетъ утробу ми парашъ?
 Какво л' лежи на мени проклетство,
 Да ме свак' часъ потрзаю вуци?
 Знашъ ли судбо, туго моя горка,
 После смрти моего Душана
 Шта самъ једна досадъ претрпила,
 Колико самъ себе изгубила?
 Не сећашъ се оны грдни јада
 Мени майци Вукашиномъ даны?
 Не сећашъ се проклетога Вука
 И Косовске кржаве пропасти?

Ил' не видишь крзавы гробова
А све мої юначки сынови ?
Знашь ли судбо, моя клета друго ,
Да за четиръ поготову века
Не осуши я моего лица,
Све одъ тежка крвничства твоега.
Па шта оћешь одъ мене кукавне
Каквомъ си ми опеть новомъ тугомъ
Наумила данась мучит' душу ?
Текъ што ѱорђе осуши ми лице,
Опеть сужна остадо на свету ,
Текъ што данась подъ милимъ му сыномъ
Пропеваше брда и долине,
И слободу я осети дичну ,
Опеть вуци указую с' бесни ,
Да раздиру мое срдце тужно :
Ено поглед' судбо моя горка !
Ено поглед' у Венгрию пусту ,
Кудъ Патриярь Чарноввићъ Арса
Мое деце неко множество знатно
Изъ могъ срца одчупа кукавна,
И преведе у туђинство клето,
А на веру Бечкога ћесара,
А на веру и на обећанъ,
Да слободне уживаю дане ,
Текъ да нѣму буду у невољи ,
Да га бране одъ свака душмана.
Моя деца служише га верно :
Борише се за нѣга и царство
Где годъ беше невољъ ћесару,
Па и данась боре с' съ Талияни
Изъ верности и изъ постоянства
По задатомъ своме обећаню.
Я видишь ли судбино крзаво ,
Шта учини одъ Беча ћесару ?
Свомъ народу слободу подари ,
Само моіой дечици не дае ,
Већъ ка' роблѣ предае Мацаромъ
Канда ии є негда заробио ,
Те ии данась Мацарине пуста

Колю, секу, араю и пале,
Руше цркве и света олтара
И невине вешаю безсрамно.
Авай мени и до Бога мога,
Где сте сестре нигде васъ не было!
Чуєте ли у данашнѣмъ веку
Шта се чини на срамоту света?
Видите ли невиђены яда,
Што 'но чине бездушни Маџари
Што поганѣци не бы учинили? —
И ни една заръ притећи неће
Да избави мою децу тужну?
И ни една одзива не дав? —
Чуйте децо одъ колена славска!
Недайте се душману у руке;
Богъ е съ вама некъ знаю крвници,
Онъ ће правди у помоћи бити,
Слава вама припанути мора.
Сложно децо на ноге юначке,
Сложно децо моегъ поколеня,
Сложно децо изъ свецелогъ света,
У пресвето име Исусово
На оруж'е у помоћь юначку,
'Те у слоги обарайте врага,
Докъ васъ нису потрли крвници.
Поитайте децо моя дична,
Поитайте на обрану Србства,
Србско име, крстъ и свету цркву
Избавляйте одъ душмана клеты'.
Ко в Србинъ и рода мовга,
И одъ мов крви и колена,
Па изиђе на обрану Србства,
Богъ му дао одъ срдца порода,
И мушкога и девоячкога;
Одъ руке му све родило силно,
Руйно вино и пшеница бела,
Блаженъ быо докъ му в колена."

Чича Срећко.

